

Nedgang, men den bliver meget ubetydelig. Det, tror jeg, det ærede Medlem selv vil erkjende, og jeg tror ogsaa, han har erkjendt det i de Tale, han fremsatte. Desform man ikke havde faaet medregnet de runde hundrede Kroner som Bederlag for de andre Indtagter, de ikke faste Indtagter, saa vilde Nedgangen være blevet ikke ubetydelig, men naar disse hundrede Kroner medregnes, bliver Nedgangen i Virkeligheden meget lille. — En Indvending, som er fremkommet mod Lovforslaget — jeg tør egentlig ikke sige som Indvending her i Thinget, men snarere som Bemærkning, medens den paa et andet Sted er fremkommet som alvorlig Indvending, er, at de Procenter, som dette Lovforslag foreslaar, ere betydelig lavere end Procenterne af den Lønning, som ved Loven af 1851 blev givet af nogle af de paa Tid tilstedeværende Lønninger. Det forekommer mig imidlertid ikke, at denne Indvending har meget at betyde. Grunden til, at nogle af de militære Underklasser efter Loven af 1851 kunde faae en saa høj Procent — jeg tror, at den af et æret Medlem her lige over for (Magnus) blev angivet til endog over 90 pCt. — hidrører jo fra, at man i 1851 ikke gik ind paa en Kvotapensionering, men fastslog en Klassepensionering, og at man da selvfølgelig maatte fastsætte Klassepensjonering i Forhold til, hvad man maatte antage, at der i Gjennemsnit var Lønningen i denne Klasse; men nu stiller det sig saaledes, at der var en meget stor Forskjel paa Lønningerne i den samme Pensjonsklasse, en Forskjel, som især bliver meget stor og meget ujævn, naar man ikke blot ser hen til Lønningerne under Krigsministeren, men ogsaa til Lønningerne i Staten. Efter hvad der foreligger for mig, er Forskjellen mellem Lønningerne i den første Pensjonsklasse saa stor som fra 746 Kr. til 1,116 Kr., i den 2den Klasse fra 496 Kr. til 1,080 Kr., og i den 3die Klasse er Forskjellen saa stor som fra 424 til 608 Kr. Det er jo en Selvsølge, at, naar man vil fastsætte en enkelt Pensjonsfats nogenlunde passende for en Klasse, hvor Lønningerne variere som i Forhold fra een til to, da maa den for Nogle Vedkommende udgjøre en meget høj Procent af de hidtidige Lønninger, medens den for Andre selvfølgelig udgjør en forholdsvis meget mindre Procent. Jeg mener altsaa, at, naar man, hvad der vistnok er fuldstændig rigtigt, vil gaa over fra Klassepensionering til en Kvotapensionering, saa kan det ikke paa nogen Maade gaa an at se hen til det Maximum og Minimum af Procent, der efter den tidligere Pensjonslov og efter den Lønning, der bestod i 1851, kunde tilfalde Vedkommende, men man maa se hen til, hvad der i og for sig maa anses for at være passende. Der er jo ikke nogen Mulevende, som vil komme til at tabe ved, at den nye Pensjonslov bliver vedtagen; thi naar jeg før bemærkede, at Pensionisterne efter Loven af 1851

kunde naae saa overordentlig høj en Procent af deres Lønning, bemærkede jeg udtrykkelig, at det var den Løn, de havde i 1851; men efter 1851 ere jo Lønningerne stegne meget betydeligt, medens Pensionerne ere blevne staaende, saa at der ikke er Tale om, at nogen nu Ljende paa langt nær kan naae en saadan Procent af den Lønning, han nu har. Alle Mulevende vil den foreslaaede Pensjonslov give meget betydelige Fordels i Sammenligning med den nugældende Lov, selv om man — det vil jeg endnu sige til — skulde fastholde et saadant procentvis Tillæg til deres Pension, som undtagelsesvis blev vedtaget i forrige Samling. — Naar der fra et æret Medlem er gjort den Henstilling, om det ikke vilde være rigtigt at lade den nye Pensjonslov virke tilbage paa de allerede tidligere fastsatte Pensioner, saa skal jeg derimod gjøre den almindelige Indvending, at jeg ser ikke, hvorfor man skulde give Pensjonsloven tilbagevirkende Kraft her, naar man ikke overhovedet vil gaa ind paa, hvad man aldrig tidligere har villet, at give Pensjonslove tilbagevirkende Kraft. Det er ganske vist, at Vedkommende, hvis Pension er bestemt som Klassepension i Forhold til en Lønning, der var passende for 25 Aar siden, og som efter den Tid er bleven meget forhøjet, kan finde det beklageligt, at han ikke har kunnet opleve den Tid, hvor man naagede til Vedtagelsen af en Pensjonslov, der satte Pensionen i Forhold til den til enhver Tid gjældende virkelige Lønning og ikke til en Lønning, der blev sat for ca. 25 Aar tilbage; men jeg ser ikke rettere, end at en Revision af Pensjonsansættelserne i Mellemtiden fra 1851 til nu nødvendigvis maatte føre til, at man kom til en almindelig Revision af Pensionerne overhoved. Jeg tror altsaa, at det vil være det Rigtige at udsætte Overveelsen af det nævnte Spørgsmaal, desform det ellers skal underkastes en nøiere Prøvelse, til det kan blive bragt under almindelig Overveelse, om man vil yde Tillæg til i tidligere Tid og under andre Forhold fastsatte Pensioner. Det har man jo hidtil aldrig villet indlade sig paa. Naar det ostere og mere end ofte nok er blevet nævnt, at Pensjonsforhøielsen vilde være en ligefrem Konsekvens af Forhøielsen af Invalideforsørgelsen, saa har jeg selvfølgelig aldrig kunnet og vil aldrig kunne erkjende, at der er nogen virkelig Forbindelse mellem disse to Ting. Invaliden er optagen til Statens særlige Forfarg, Pensionisten modtager en Efterløn af Staten, efter at han har forladt dens Tjeneste. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade gaar an at drage en Slutning fra en Forhøielse i det ene Tilfælde til, at den ogsaa skulde være Grund til at forhøje i det andet Tilfælde, og jeg ser derfor ikke rettere, end at man ikke af denne Grund vil kunne komme til at give en saadan Forhøielse for de militære Underklassers Vedkommende.